

6. Hur ska de ovannämnda förordningarna tolkas för det fall lokala aktionsgrupper som alltid har utfört sin verksamhet effektivt och i enlighet med gällande regler avskaffas? Vad sker i ett sådant fall med de skyldigheter och rättigheter som har uppkommit för de lokala aktionsgrupperna, med beaktande särskilt av det totala antalet enheter som berörs av avskaffandet?
7. Ska artikel 62.2 i rådets förordning (EG) nr 1698/2005 av den 20 september 2005 om stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) tolkas så, att det är godtagbart och rättsenligt att en medlemsstat inför en bestämmelse innehållande ett krav på att de lokala Leader-aktionsgrupper som utgör handelsföretag utan vinstsyfte inom ett år ska omvandlas till föreningar, därför att föreningsformen är den enda juridiska form som gör att upprättandet av ett nätverk mellan lokala partner kan garanteras på ett vederbörligt sätt, mot bakgrund av att det grundläggande syftet för ett handelsföretag enligt gällande ungersk rätt är att skapa vinst och att förekomsten av ekonomiska intressen gör det omöjligt att fritt söka och rekrytera nya partner?

(¹) Rådets förordning (EG) nr 1698/2005 av den 20 september 2005 om stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) (EUT L 277, s. 1).

(²) Kommissionens förordning (EG) nr 1974/2006 av den 15 december 2006 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1698/2005 om stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) (EUT L 368, s. 15).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Kúria (Ungern) den 21 januari 2013 — Árpád Kásler och Hajnalka Káslerné Rábai mot OTP Jelzálogbank Zrt.

(Mål C-26/13)

(2013/C 156/28)

Rättegångsspråk: ungerska

Hänskjutande domstol

Kúria

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande i första instans och motparter i överklagandeinstansen: Árpád Kásler och Hajnalka Káslerné Rábai

Svarande i första instans och klagande i överklagandeinstansen: OTP Jelzálogbank Zrt.

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 4.2 i rådets direktiv 93/13/EEG (¹) av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal (nedan kallat

direktivet) tolkas så, att om ett lån formellt har tagits i utländsk valuta men i realiteten har utbetalats i den inhemska valutan och ska återbetalas av låntagaren enbart i den inhemska valutan, kan avtalsvillkoret om växelkursen, som inte har varit föremål för individuell förhandling, omfattas av begreppet "beskrivningen av avtalets huvudföremål"?

Om detta inte är fallet, ska på grundval av den andra satsen i artikel 4.2 i direktivet skillnaden mellan köpväxelkursen och säljväxelkursen anses utgöra ett förhållande mellan å ena sidan pris och ersättning och å andra sidan sålda tjänster som inte kan ingå i skälighetsbedömningen? Har det i detta sammanhang någon betydelse huruvida någon valutaväxling faktiskt skett mellan finansinstitutet och konsumenten?

2. För det fall artikel 4.2 i direktiv 93/13 ska tolkas så, att den nationella domstolen, oberoende av bestämmelser i den nationella rätten, även får undersöka huruvida sådana avtalsvillkor är oskäliga, om dessa inte är klart och begripligt formulerade, ska sistnämnda rekvisit tolkas så, att avtalsvillkoret i sig själva måste vara klara och begripliga för konsumenten rent grammatiskt, eller innebär de att även de ekonomiska motiv som ligger bakom användningen av avtalsvillkoret samt förhållandet mellan dessa villkor och andra avtalsvillkor ska vara klara och begripliga?
3. Ska artikel 6.1 i direktiv 93/13 och punkt 73 i domen i mål C-618/10, Banco Español de Crédito, tolkas så, att den nationella domstolen inte kan, när ett oskäligt villkor som ingår i de allmänna villkor i ett låneavtal som slutits med en konsument förklarats ogiltigt, avhjälpa detta till konsumentens fördel, genom att ändra det aktuella villkoret och utfylla avtalet, om avtalet inte kan uppfyllas på grundval av de kvarvarande klausulerna? Har det i detta sammanhang betydelse att det i nationell rätt finns en dispositiv bestämmelse som reglerar sådana situationer då ett oskäligt villkor ogiltigförklarats?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal (EGT L 95, s. 29; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 169)

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale di Napoli (Italien) den 22 februari 2013 — Luigi D'Aniello m.fl. mot Poste Italiane SpA

(Mål C-89/13)

(2013/C 156/29)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale di Napoli

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Luigi D'Aniello m.fl.

Svarande: Poste Italiane SpA

Tolkningsfrågor

1. Strider det mot likvärdighetsprincipen när det i en nationell bestämmelse, vid tillämpning av direktiv 1999/70/EG⁽¹⁾, föreskrivs att de ekonomiska följderna av att ett anställningsavtal med en ogiltig tidsbegränsning sägs upp på ett rättsstridigt sätt är annorlunda och betydligt mindre än vad som gäller om civilrättsliga avtal med en ogiltig tidsbegränsning sägs upp på ett rättsstridigt sätt?
2. Är det förenligt med unionsrätten att effektiviteten av en sanktionsåtgärd, när den konkret tillämpas, gynnar arbetsgivaren (som handlat olagligt) till förfång för arbetstagaren (som utsatts för det olagliga handlandet) på så sätt att det rättsliga förfarandets utdragna längd — ehuru svår att undvika — direkt skadar arbetstagaren till arbetsgivarens fördel, och den åtgärd som är avsedd att återställa den tidigare situationen blir mindre effektiv ju längre tid som förfarandet pågår så att den till slut nästan helt förlorar sin verkan?
3. Är det vid tillämpning av unionsrätten i den mening som avses i artikel 51 i (Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna) förenligt med artikel 47 i denna stadga och artikel 6 i (Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna) att det rättsliga förfarandets längd direkt skadar arbetstagaren till arbetsgivarens fördel, och att den åtgärd som är avsedd att återställa den tidigare situationen blir mindre effektiv ju längre tid som förfarandet pågår så att den till slut nästan helt förlorar sin verkan?
4. Mot bakgrund av de förtydliganden som ges i artikel 3.1 c i direktiv 2000/78/EG⁽²⁾ och i artikel 14.1 c i direktiv 2006/54/EG⁽³⁾ innefattar begreppet anställningsvillkor i klausul 4 i direktiv 1999/70/EG även följderna av att ett anställningsförhållande avbryts på ett rättsstridigt sätt?
5. För det fall föregående fråga besvaras jakande, kan den skillnad som föreligger beträffande de följder som föreskrivs i nationell lagstiftning då ett anställningsförhållande som gäller tills vidare respektive ett tidsbegränsat anställningsförhållande avbryts på ett rättsstridigt sätt vara motiverad i den mening som avses i klausul 4?
6. Ska de allmänna gemenskapsrättsliga principerna om rätts-säkerhet, skydd för berättigade förväntningar, parternas likställdhet i processen, rätten till ett effektivt domstolsskydd, rätten till en prövning av en opartisk domstol och, mer allmänt, rätten till en rättvis rättegång, vilka garanteras i artikel 6.2 i fördraget om Europeiska unionen (i dess lydelse enligt artikel 1.8 i Lissabonfördraget och till vilken det hän-

visas i artikel 46 i fördraget om Europeiska unionen) — jämförd med artikel 6 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950, och med artiklarna 46, 47 och 52.3 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, proklamerad i Nice den 7 december 2000 som den implementerats i Lissabonfördraget — tolkas så, att de utgör hinder för att den italienska staten efter en ansevärd tid antar en bestämmelse (såsom artikel 32.7 i lag nr 183/10, såsom den ska tolkas enligt tolkningsbestämmelsen i artikel 1.13 i lag nr 92/12), vilken påverkar följderna av pågående rättsliga förfaranden till direkt förfång för arbetstagaren och till fördel för arbetsgivaren och för att den åtgärd som är avsedd att återställa den tidigare situationen blir mindre effektiv ju längre tid som förfarandet pågår så att den till slut nästan helt förlorar sin verkan?

7. För det fall domstolen inte anser att ovanstående principer utgör grundläggande unionsrättsliga principer och att de således ska bli föremål för en horisontell och allmän tillämpning, utan endast finner att sådana bestämmelser som de som finns i artikel 32.5–32.7 i lag nr 183/10 (såsom de ska tolkas enligt artikel 1.13 i lag nr 92/12) strider mot skyldigheterna enligt direktiv 1999/70/EG och enligt stadgan om de grundläggande rättigheterna, måste då ett sådant bolag som Poste Italiane ... anses som ett statligt organ för att unionsrätten — och då särskilt klausul 4 i direktiv 1999/70/EG och stadgan om de grundläggande rättigheterna — ska ges en direkt vertikal tillämpning?
8. För det fall fråga 1, 2, 3 eller 4 besvaras jakande, tillåter principen om lojalt samarbete, som är en grundläggande unionsrättslig princip, att man underlåter att tillämpa en tolkningsbestämmelse såsom artikel 1.13 i lag nr 92/12, vilken gör det omöjligt att iakttä de principer som följer av svaren på frågorna 1–4?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999 om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP (EGT L 175, s. 43).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling i arbetslivet (EGT L 303, s. 16).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/54/EG av den 5 juli 2006 om genomförandet av principen om lika möjligheter och likabehandling av kvinnor och män i arbetslivet (omarbetning) (EUT L 204, s. 23).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Tyskland) den 28 februari 2013 — U mot Stadt Karlsruhe

(Mål C-101/13)

(2013/C 156/30)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg